

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 marca 1979 r.

w sprawie zezwolenia na otwieranie i prowadzenie rachunków bankowych dla zagranicznych osób prawnych i fizycznych, wykonujących działalność gospodarczą na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133), § 4 ust. 1 uchwały nr 172 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1976 r. w sprawie oprocentowania wkładów oszczędnościowych ludności na rachunkach bankowych (Monitor Polski z 1976 r. Nr 35, poz. 151 i z 1977 r. Nr 17, poz. 96) oraz § 2 ust. 3 uchwały nr 98 Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1977 r. w sprawie oprocentowania środków pieniężnych na rachunkach bankowych (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się zagranicznym osobom prawnym i fizycznym, wymienionym w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 maja 1976 r. w sprawie wydawania zagranicznym osobom prawnym i fizycznym zezwoleń na prowadzenie niektórych rodzajów działalności gospodarczej (Dz. U. z 1976 r. Nr 19, poz. 123 i z 1978 r. Nr 31, poz. 135), zwanego dalej „rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia

14 maja 1976 r.“, na otwieranie w Banku Polska Kasa Opieki S.A. rachunków walutowych w celu finansowania działalności:

- 1) inwestycyjnej na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zwanych dalej rachunkami „F“,
- 2) eksportowej i importowej, zwanych dalej rachunkami „EI“.

§ 2. 1. Na rachunki „F“ i „EI“ przyjmuje się wpłaty w walutach wymienialnych, określonych przez Narodowy Bank Polski.

2. Rachunki „F“ i „EI“ mogą być zasilane:

- 1) kwotami przekazów pieniężnych (bankowych i pocztowych) z zagranicy,

- 2) wpłatami pieniędzy zagranicznych i kwotami z realizacji wystawionych w walutach obcych akredytyw pieniężnych, czeków imiennych i na okaziciela — w granicach kwot uwidoczniionych w pisemnej deklaracji przywozu, potwierdzonej przez polski graniczny urząd celny, lub w zaświadczeniu wystawionym przez ten urząd,
- 3) kwotami z oprocentowanych rachunków walutowych cudzoziemców dewizowych.

3. Na rachunki „F” wpłacane mogą być również kwoty zdeponowane zgodnie z przepisami § 10 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 maja 1976 r.

4. Rachunki „EI” mogą być zasilane, niezależnie od wpłat, o których mowa w ust. 2, kwotami uzyskanymi z tytułu eksportu towarów i usług, dokonywanego za pośrednictwem polskich przedsiębiorstw handlu zagranicznego, oraz wpłatami dokonywanymi przez jednostki gospodarki uspołecznionej uprawnione do prowadzenia eksportu wewnętrznego. Sprzedaż za waluty wymienne jednostkom uprawnionym do prowadzenia eksportu wewnętrznego traktuje się jako eksport.

§ 3. 1. Zezwala się na dokonywanie wypłat w walutach wymiennalnych z rachunków „F” na:

- 1) zakup towarów za granicą za pośrednictwem polskich przedsiębiorstw handlu zagranicznego,
- 2) zakup towarów w eksporcie wewnętrznym,
- 3) pokrycie innych wydatków na rzecz polskich przedsiębiorstw, jeżeli odrębne przepisy dopuszczają sprzedaż towarów polskiej produkcji lub świadczenie usług przez te przedsiębiorstwa za waluty wymienne.

2. Kwota salda rachunku „F” może być w całości lub w części wycofana, w tym również wywieziona za granicę, bez odrębnego zezwolenia dewizowego. Uprawnienie do wywozu stwierdza w każdym wypadku bank prowadzący rachunek „F”.

3. Wypłaty z rachunku „F” na zaspokojenie należności krajowców dewizowych nie mających uprawnień do sprzedaży towarów i usług za waluty wymienne mogą być dokonywane tylko w złotych.

4. Kwoty zdeponowane na rachunku „F”, zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 maja 1976 r., mogą być wykorzystane w sposób określony w zarządzeniu po zrealizowaniu 50% wartości kosztorysowej inwestycji. W uzasadnionych wypadkach właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego może po uzyskaniu zgody Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług oraz Ministra Finansów zezwolić na wykorzystanie tej kwoty przy realizowaniu inwestycji w mniejszym stopniu niż 50% jej wartości kosztorysowej.

§ 4. 1. Zezwala się na dokonywanie wypłat w walutach wymiennalnych z rachunku „EI” na następujące zakupy surowców, półwyrobów, części zamiennych oraz narzędzi związanych z działalnością produkcyjną i świadczeniem usług:

- 1) za granicą za pośrednictwem polskich przedsiębiorstw handlu zagranicznego,
- 2) w eksporcie wewnętrznym,
- 3) polskiej produkcji w polskich przedsiębiorstwach uprawnionych do sprzedaży za waluty wymienne.

2. Zezwala się również na dokonywanie wypłat w walutach wymiennalnych z rachunku „EI” na pokrycie:

- 1) należności polskich przedsiębiorstw handlu zagranicznego związanych z dokonaniem za ich pośrednictwem eksportem lub importem,
- 2) należności z tytułu usług świadczonych przez polskie przedsiębiorstwa uprawnione do świadczenia usług za waluty wymienne,
- 3) kosztów delegacji służbowych pracowników zamieszkałych w Polsce za granicę, niezbędnych do prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwa osób zagranicznych w Polsce.

3. Posiadacz rachunku może dysponować bez odrębnego zezwolenia dewizowego odsetkami od środków zgromadzonych na rachunku „EI”, jak również kwotami walut wpłaconych na ten rachunek ze źródeł nie związanych z działalnością przedsiębiorstwa.

4. Nadwyżka wpływów z eksportu nad wydatkami na import surowców, półwyrobów, części zamiennych i narzędzi użytych do produkcji i świadczenia usług oraz nad wydatkami określonymi w ust. 2, wykazana na koniec roku w księgach handlowych, podlega przekazaniu z rachunku „EI” na rachunek, o którym mowa w § 5.

§ 5. 1. Zezwala się zagranicznym osobom prawnym i fizycznym wymienionym w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 maja 1976 r. na otwieranie w Banku Polska Kasa Opieki S.A. rachunków w złotych, w celu dokonania za ich pośrednictwem wpłat i wypłat związanych z gospodarką eksploatacyjną przedsiębiorstw, inwestycjami modernizacyjnymi i odtworzeniowymi oraz pokrywania wydatków osobistych właścicieli przedsiębiorstw. Z rachunków tych mogą być także dokonywane, zgodnie z przepisami § 7, wypłaty w złotych z prawem wymiany na waluty wymienne, które to wypłaty nazywane są dalej „wypłatami w walutach wymiennalnych”.

2. Środki zgromadzone na rachunkach w złotych mogą być wykorzystywane na inwestycje nie wymienione w ust. 1, jeżeli osoba prowadząca przedsiębiorstwo uzyska odrębne zezwolenie na warunkach określonych w § 10 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 maja 1976 r., z tym zastrzeżeniem, że zdeponowana kwota powinna zostać wykorzystana na cele realizacji takiej inwestycji.

§ 6. Środki na rachunkach „F” i „EI” oraz środki zgromadzone na rachunkach w złotych są oprocentowane w wysokości 3% w stosunku rocznym. Odsetki dolicza się do środków zgromadzonych na rachunkach w takiej walucie, w jakiej rachunek jest prowadzony.

§ 7. 1. Zezwala się na dokonywanie z rachunków, o których mowa w § 5 ust. 1, wypłat w walutach wymiennalnych na rzecz i zlecenie właścicieli przedsiębiorstw do wysokości 50% dochodu netto uzyskanego w roku podatkowym z działalności gospodarczej, w kwocie nie wyższej jednak niż 9% wartości wkładu inwestycyjnego w walutach wymiennalnych. Dochodem netto uzyskanym w roku podatkowym jest dochód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, pomniejszony o ten podatek.

2. Przez wartość wkładu inwestycyjnego w walutach wymiennalnych należy rozumieć wartość środków trwałych

1) przedmiotów nietrwałych, niezbędnych do prowadzenia działalności i użytkowanych w danym roku, które zostały nabyte za waluty wymienne albo za złote pochodzące z udokumentowanej wymiany.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo realizuje część lub całość obrotów w drodze udokumentowanej sprzedaży za waluty wymienne, zezwala się również na dokonywanie z rachunków, o których mowa w § 5, wypłaty w walutach wymiennych na rzecz i zlecenie właścicieli przedsiębiorstw kwoty nie wyższej niż 50% nadwyżki, o której mowa w § 4 ust. 4, przekazanej na rachunek w złotych. Łączna kwota wypłat w walutach wymiennych z rachunków w złotych nie może być wyższa od 50% dochodu netto. Wypłaty mogą być dokonane po przelaniu na rachunek w złotych pełnej kwoty nadwyżki określonej w § 4 ust. 4.

4. Podstawą wypłat jest wniosek przedsiębiorstwa oraz zaświadczenie właściwego terenowego organu administracji państwowej stwierdzające:

- 1) wysokość udowodnionego wkładu inwestycyjnego w walutach wymiennych,
- 2) wysokość wpływów z eksportu w walutach wymiennych,
- 3) wysokość wydatków z rachunku „EI“ w walutach wymiennych na import surowców, półwyrobów, części zamiennych i narzędzi użytych w danym roku do produkcji i świadczenia usług,
- 4) wysokość wydatków z rachunku „EI“ w walutach wymiennych na rzecz polskich przedsiębiorstw handlu zagranicznego z tytułu eksportu i importu, o których mowa w pkt 2 i 3,
- 5) wysokość dochodu i należnego od niego podatku dochodowego.

Zaświadczenie to terenowy organ administracji państwowej wydaje na podstawie ksiąg handlowych, które powinny zawierać pozycje wymienione w pkt 1—4.

5. Wypłaty mogą być dokonywane w formie:

- 1) przelewu na oprocentowany rachunek właściciela przedsiębiorstwa,
- 2) przekazu za granicę.

6. Wypłaty nie zrealizowane w danym roku mimo spełnienia warunków wymienionych w zarządzeniu mogą być realizowane w latach następnych, nie później jednak niż w ciągu jednego roku od daty upływu ważności zezwolenia na prowadzenie działalności.

§ 8. Zezwala się na wypłatę za granicę w całości lub w części kwoty uzyskanej przez właściciela przedsiębiorstwa ze sprzedaży przedsiębiorstwa, pomniejszonej o należny podatek od dochodu uzyskanego ze sprzedaży, jeżeli sprzedaż nastąpiła na rzecz cudzoziemca dewizowego, pod warunkiem że:

- 1) umowa sprzedaży została sporządzona w formie aktu notarialnego,

2) w razie sprzedaży całości przedsiębiorstwa lub jego części stanowiącej samodzielny zakład nabywca ma zezwolenie na prowadzenie tego rodzaju przedsiębiorstwa w danym województwie lub uzyskał od organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego zapewnienie, że w razie nabycia danego przedsiębiorstwa otrzyma zezwolenie na jego prowadzenie,

- 3) kwota uzyskana ze sprzedaży wpłynęła w walutach wymiennych na rzecz sprzedającego do polskiego banku,
- 4) sprzedający wywiązał się z zobowiązań podatkowych związanych z prowadzeniem działalności inwestycyjnej i gospodarczej.

§ 9. Wypłata za granicę równowartości kwoty uzyskanej przez właściciela ze sprzedaży przedsiębiorstwa krajowcowi dewizowemu może być dokonana do wysokości inwestycyjnego wkładu dewizowego powiększonego o 50% dochodu netto uzyskanego ze sprzedaży przedsiębiorstwa (dochód brutto pomniejszony o należny podatek od dochodu uzyskanego ze sprzedaży przedsiębiorstwa), pod warunkiem że:

- 1) umowa sprzedaży została sporządzona w formie aktu notarialnego,
- 2) kwota ze sprzedaży wpłynęła w złotych do polskiego banku na rzecz sprzedającego,
- 3) sprzedający wywiązał się z zobowiązań podatkowych związanych z prowadzeniem działalności inwestycyjnej i gospodarczej.

§ 10. Odrębnego zezwolenia dewizowego wymaga:

- 1) zawarcie umowy sprzedaży przedsiębiorstwa, o której mowa w § 8 i 9,
- 2) dokonanie wypłaty za granicę kwot z tytułów, o których mowa w pkt 1, przez zbywców przedsiębiorstw, którzy mają kartę stałego pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub uzyskali taką kartę w okresie prowadzenia przedsiębiorstwa.

§ 11. 1. W razie przejścia majątku przedsiębiorstwa w drodze spadku lub zapisu na rzecz osób zamieszkałych za granicą osoby te dysponują tym majątkiem w takim zakresie jak spadkodawca (zapisodawca), po przedstawieniu dokumentu stwierdzającego nabycie spadku lub zapisu.

2. Jeżeli spadkobiercami (zapisobiercami) są oprócz osób zamieszkałych za granicą spadkobiercy (zapisobiercy) krajowi, to majątek przedsiębiorstwa oraz zyski z tego tytułu podlegają przekazaniu za granicę jedynie w części dotyczącej zagranicznego spadkobiercy (zapisobiercy) proporcjonalnie do jego udziału w spadku lub zapisie.

§ 12. Do przeliczeń walut wymiennych na złote oraz złotych na waluty wymienne stosuje się kursy specjalne ustalane w tabeli kursów Narodowego Banku Polskiego.

§ 13. Inwestycyjne rachunki walutowe i rachunki w złotych otwarte przed dniem wejścia w życie zarządzenia prowadzi się na zasadach określonych w zarządzeniu.

§ 14. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 maja 1976 r. w sprawie zezwolenia na otwieranie i prowadzenie rachunków bankowych dla cudzoziemców dewi-

zowych, wykonujących działalność gospodarczą na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Monitor Polski Nr 25, poz. 109).

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1979 r.

Minister Finansów: *H. Kisiel*